

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
 Números atassats: 10 céntims

ADMINISTRACIO Y REDACCIO: Llibreria Espanya, Rambla del Mitj, 20. botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

HÉROES DEL MAR

ONOFRE BASCH, Capitá del vapor *Sevilla* que salvá als tripulants francesos de la barca *Prosper Corin* apresada pels piratas del Riff.

LO PAIS DELS PRODIGIS

No sempre la Marina espanyola 'ns ha de donar trastorns y disgustos; alguna vegada bé ha de fer-nos disfrutar.
 ¿Qué seria 'l mon sense aquest contrast de sombras y de llum, de tristesa y alegrías? Si no reynavan mes que las negruras del neguit y de la pena, seria qüestió de que se 'n anés tothom corrents á pendre bitillet per l' altre barri.
 Per fortuna la fatalitat que fa tant temps que 'ns está castigant á lo millor se cansa y s' adorm, y basta aqueix

curt moment de repós, perque renaixi de un plegat lo goig de viure... y hasta la passió de riure.

La fatalitat se trobava ben desperta quan va ocorre l' horrible naufragi del *Reyna Regent*. La fatalitat estava en lo plé exercici de sas funcions implacables quan va decretar l' encallament del *Princesa d Asturias* en l' acte solemne de anarse á efectuar la seva botadura.

¡Y quin efecte mes trist no va produhir en l' opinió aquest contratemps!...

Un barco encallat y en perill... un arsenal desacreditat y en perill... una colla d' enginyers navals y de marinos de totes las categorías penjats y en perill... un poble d' obrers desesperat y en perill...

Lo barco, en perill de naufragar; l' arsenal en perill de tancar-se; 'ls enginyers navals y 'ls marinos de totes las categorías en perill de tenir que donar compte de la seva impotencia, y 'l poble de obrers en perill de perdre 'l pá.

Tothom estava en perill, menos una persona: 'l ministre de Marina.

¡Aquest mestre deya:—Vaja succeheixi lo que 's vulgui, lo qu' es jo no dimiteixo... No hi ha perill.

***

¡Be se 'n van fer de probaturas per tirar lo barco á l' aygua!... Pero totes inútils.

El *Princesa de Asturias* semblava una de aquellas criaturas tan aprensivas y rapatanias que han de pendre banys de mar per prescripció del metje y qu' en l' acte de la remullada s' arrapan á la persona que 'ls porta á coll, cridan, ploran y espetarnegan movent brassos y camas. Si en lloch de pesar unas quantas lliuras no mes pessessin lo que pesa 'l casco de un barco de guerra, no hi hauria medi humá de banyarlos.

Estava vist: l' aygua li feya por y no volia aburrirla de cap manera.

Van collocarlo en una pendent ensabonada perque relisqués ab suavitat, y en lloch de adelantar, el malehit s' anava enfonzant en lo llot de la platja. A cada empenya que li davan s' enfonzava mes y mes. Ja hi havia qui estava á punt de proposar que 'l colguessin totalment, ab lo qual—deya—potser naixerá un arbre que farà barcos de guerra.

¡Quina reputació mes envejable anavan adquirint ab tot aixó 'ls que manejan á son gust los milions que 'l país ha posat á las sévas mans pera la construcció de una esquadra!...

Se reunían els cap-padres del ministeri de Marina, aquells que no van may á bordo á menjar galeta preferint quedar-se en terra ahont es mes distreta la vida y 'ls ápats mes succulents, y després de tustarse 'l front varias vegadas com per despertar las ideas somortas, dictavan providencias de á tres quarts de quinze y donavan disposicions desballestadas pera sortir del tremendo compromís.

Y al *Princesa de Asturias* omplíntseli 'l casco de bonys de tant riure.

Van lligarlo ab cordas per ferli por: van estirarlo ab grills per arrastrarlo, y 'l barco tossut com si portés á bordo tot l' Aragó y tota la Navarra reunits.

Un dia van determinar rodejarlo de pipas, botas y bocoyes que havían de fer l' efecte de flotadors. No van

posarli carabassas perque 'n Beranger va prohibirho. La carabassa es la seva fruyta predilecta.

—Quan lo tindrem voltat ab tots aquells éstros de guardar vi—deyan los autors del pensament—li tocarem l' amor propi dihentli «borratxo.» Y si ni aixis se mou, senyal que no té vergonya: 'l deixarem estar.

En aquest entr' mitj, un sabi del ministeri, molt entés en qüestions astronómicas y metereológicas; un home que ha posat cabells blancs regirant pronóstichs; una eminencia que sab hasta 'l dia fixo y 'l hora justa de las mareas (cosa que per altra part no ignoran ni 'ls xicots qu' estudian lo primer any de pilotatge) va presentarse davant del ministre y dels generals y va dir:

—No fassin res. Lo dia 5 del próxim novembre vindrá una gran marea, y si 'l *Princesa de Asturias* no s' ha esbossinat, será l' hora propicia per botarlo.

Y un comissionat anava á Cádiz expressament portador de las instruccions inspiradas pel sabi de las mareas, quan al arribarhi...

Res: el *Princesa de Asturias* ja 's balancejava sobre l' aygua.

Aquí si que no pot dirse que quan el metje va arribar á la casa 'l malalt ja s' havia mort. Valdrá mes dir que al arribarhi la llevadora la criatura ja mamava.

El barco s' havia botat ell mateix, sense intervenció de ningú.

Uns treballadors que allí 's trobavan sigueren los únichs que van presenciar aquest prodigi del cel, perque aquí tot son prodigis, desde que si vivim es per miracle. Van anarho á contar desseguida als jefes del arsenal, y aquests no s' ho volían creure: ho preñtan per una guassa.

Prompte 's varen conveneer de que si hi ha barcos trágichs com el *Reyna Regent*, hi ha barcos cómichs y bromistas com el *Princesa de Asturias*.

¿Qué havia succehit?

Una cosa molt senzilla. La gran marea senyalada pel dia 5 de novembre segons los estudis del sabi del ministeri, va sobrevenir lo dia 17 de octubre... Un altre prodigi en virtut del qual un fenómeno natural de carácter fixo y perfectament vaticinable, va posarse en contradicció ab los cálculs de la ciencia oficial.

De manera que ben mirada la cosa, no podém sortir may de angúnias, perque quan se desencallen los barcos s' encalla la ciencia metereológica del ministeri de Marina.

A pesar de lo qual, l' alegría que reyna en aquell departament es indescriptible.

Tot se 'n va en un desfet d' enhorabonas y felicitacions. Los telegramas que s' han crusat de Cádiz á Madrid, y de Madrid á Cádiz, no tenen fi ni compte. L' un encensa al altre, com si ab aqueix nivól de fum volguessin tapar la gran planxa que han fet tots plegats gracias al bon humor del *Princesa de Asturias* que va encallarse quan volían llensarlo, y va anarse'n tot solá l' aygua quan havían decidit deixarlo.

Sonin músicas, brandin campanas, rebombin canons... á veure si la fatalitat se dona á partit y 'ns deixa estar tranquils de una vegada.

Obrim lo cor á la esperansa y confíem.

¡Quí sab si la guerra de Cuba y l' insurrecció de Fi-

lipinas imitarán al barco de Cádiz! Quan los generals no puguin acabarlas, tal vegada se'n aniran á l'aygua totas solas.

P. K.

APOLÉON I á principis de sigle va dir:

«Al acabarse la present centuria l'Europa será cossaca ó republicana.»

A pesar de la perspicacia del séu geni polítich y militar, s'ha de reconeixer que Napoleón I va equivocarse.

La visita del Emperador de Russia á la República francesa ha vingut á realisar la unió de dos termes que cent anys enrera semblaven totalment incompatibles. Los cossachs y 'ls republicans s'entenen, se respectan y s'comprometen á ajudarse mútuament.

Y casi pot afirmarse que te molta mes trascendencia aquesta victoria pacífica, que tots 'ls estupendos triunfos que sobre 'l camp de batalla va alcansar lo gran capitá del sigle.

No podém menos de celebrar que 'l Jurat vaja declarar la inculpabilitat dels vehins de Castellgalí, socios de *La Tranquilítat*, als quals se acusava del delict de perturbació de funcions religioses, perque desde 'l séu cassino establert á poca distancia de la iglesia, tocavan un' orga de manubri sempre que tenian per convenient divertirse.

Al ocorre 'l succés varem parlar degudament del assumpto, lamentant que per una futesa que no podia entrar en la categoria dels delictes se inferís á aquelles honradas personas las molestias inherents á un rigorós procés y hasta á la pérdida de la llibertat.

En un altre país que no siqués el nostre, víctima encare d' odis verdaderament inquisitorials, als acusats per un fet que no es delict, junt ab la sentència absolutoria se 'ls hauria reconegut lo dret á percibir una justa indemnizació, per escarmint dels que traduheixen la máxima evangélica «estimará al próxim» per «fastidiará al que no sigui de la téva corda.»

Eloy González García, l' héroe del Cascorro, que ab exposició de la vida va anar á calar foc á la casa ahont estavan parapetats los insurrectes mambissos, ha resultat ser madrilenyo y fill de pares desconeguts.

Pero aquest valent en lo successiu ja no podrá dir que no 'n tinga de mare. En efecte, al realisar la séva hasanyia se 'n ha guanyat una.

La mare patria 'l proclama fill séu predilecte, presentantlo com á brillant exemple de abnegació á molts que ocupant posicions magníficas no están de bon tros á l' altura de aqueix humil soldat ras.

En Moret ara 'l ha donada en fer lo liberal, casi 'l republicá, davant dels zaragossans. Anuncia l' arribada de grans successos que causarán fonda sensació.

A no ser que 'ls *yankées* ens tornin els diners de la indemnizació Mora per ell negociada y preparada, no atino, francament, á quina classe de successos pugá referirse.

Hi ha homes, en la política espanyola qu' en lloch de parlar s' haurían de mossegar la llengua.

Los filibusters no s' cansan may. Per tot arreu escampan grans bandadas de guatllas, y per tot arreu crean comités ab l' encàrrech especial de ferlas corre.

Y 'l govern que paga embaixadors y cónsuls, sense donarse brasa per destruir los perniciosos efectes de aquesta propaganda funesta.

A Marsella tenían convocat un *meeting* per dir horrors de Espanya, y al veure que 'l cónsul no reclamava l' apoyo de las autoritats ds una nació amiga per impedir aquest acte de hostilitat, se van pendre la cosa pel seu compte un gran número d' espanyols residents en aquella ciutat.

Y van lograr la séva. A las primeras paraulas de un dels oradors al servey del mambissos van desplegar la bandera espanyola, y al crit de ¡Visca Espanya! contestat ab entusiasme per la majoria dels presents, van ferli tornar á ficar á la boca 'ls insults que vomitava contra la nació espanyola.

Y la majoria del poble marsellés vá aplaudir la euteresia dels nostres paisans.

Aquest exemple demostra que en tota qüestió de carácter internacional, es mes bon diplomátich l' últim dels nostres paisans que l' empingorotat Sr. Cánons.

Si al poble espanyol li haguessin deixat resoldre a seu gust l' etern y vergonyós conflicte ab los Estats Units, faría ja molt temps qu' estaríam llestos.

Apuntin:

«Lo día 15 del corrent las redempcions á metálich efectuadas pera lliurarse del servey militar en la sola provincia de Barcelona ascendían á mes de 2 millions y mitj de pessetas.

Y á quants millions no ascendirían en la mateixa fetxa las llágrimas derramadas per las familias dels reclutas privats de redimirse per estar faltats de medis?

Perque no s' ha de olvidar que lo que no pot sortir de las butxacas surt dels ulls de las mares.

Y tot perque 'l govern mes impopular que ha tingut Espanya pugá vanagloriarse dihent:—Lo país no 'n nega res: senyal qu' está content de mi!

Per sanch freda la de aquell soldat que mentres li estavan curant una ferida sobre 'l camp de batalla, 'n vá rebre un' altra.

Y lluny de desmayar, encarantse á l' enemich vá dir ab molta flemma:

—¿Se pot viure, caballers?

Sense aquests soldats tan valents, tan serens, tan despresos de la vida ¿qué sería avuy de l' Espanya de 'n Cánovas?

Los franchs van pujant de día en día, un, dos, tres enters.... No s' enfilan mes depressa 'ls globos aerostáticos.

Dimecres van quedar á 26, altura que no havían alcansat may desde que hi ha pessetas curtas de valor y bitllets de banch mes curts encare que las pessetas.

La puja dels franchs vol dir ab ruda *franquesa* que ja va sent infranquejable la barrera que trobaran los monárquichs espanyols per demanar fondos al extranger á fi de continuar l' empenyo de salvarnos... á la séva manera.

L' empréstit gros se dona per fracassat.

No 1,000 millions, ni 500, ni 100 se deixan ja avuy als grans hisendistas de la restauració monárquica.

Y aixó que deyan que concedint la prórroga de las concessions ferro-carrileras, els extrangers s' enterenirán prestantse á facilitar nos tots els fondos que necessitemus!

¡Bon nap n' hauríam arrencat si arriba á cumplirse al péa de la lletra 'l plan dels conservadors!

A horas d' ara 'ns hauríam quedat sense empréstit, sense carrils... pero no sense Cánovas.

Ara 'l gran estadista, desenganyat dels extrangers, torna á girar los ulls á la nació, creyent que aquesta li facilitarà tot, hasta lo que no té.

—Espanya es generosa—diu—me facilita tots los soldats que li demano... Y si 'm dona la sanch ¿per qué m' ha de negar los diners?

Tal es avuy la tónica del orgullós governant que fins ara 'ns ha tingut per un poble menor d' edat subjecte á la séva empiadora tutela.

Pero de moment, per sortir de apuros, no acut al poble sino al Banch d' Espanya, disposatns á anar empenyant l' una darrera de l' altra totas las rendas del Estat, en fianza de algunas miserables sumas.

Hem arribat ja á la vista de *la débacle*.

Unicament lo poble espanyol pot salvarse á si mateix fent us resoltament de las grans energías que tanca en la séva naturalesa.

S' está acabant l' era dels que 'ns arruinan.

Precisa comensar la gran *batuda*.

La senmana próxima publicarem número extraordinari, dedicat principalment á la conmemoració dels difunts.

Son tants los morts que carregan sobre la infelís Espanya, que per molt que treballém tant els redactors com els artistas de *LA CAMPANA* no es fácil que acabem la feyna.

Preguntas que se 'ns dirigeixen en una carta rebuda pel corrent interior:

¿Oy qu' está comprés en las reglas de bona educació 'l descubrirse al pas de un cadáver? ¿Oy que 'ls ensotanats s' enfadan y fins devegadas pegan si algun ciutadá no s' descubreix al pas de un Sant Cristo? Donchs si aixó es cert ¿per qué un capellá que 'l día del enterro del Sr. Lostau s' estava presentiantlo en la Porta de la Pan no s' vá descubrir, ni menos se va dessembossar lo manteu, al passar lo fèrretre que contenía 'ls restos mortals de dit republicá? ¡Vaya si 'n son d' educats els ministros de la religió!

CARTAS DE FORA.—*Vilafranca del Panadés*—No pot figurarse l' efecte de tristesa y desconsol que entre 'ls republicans de aquesta comarca va produhir la noticia inesperada de la mort del malaguanyat Baldomero Lostau Identificats ab ell en ideas, sentimientos y creencias, l' estimavam com á un pare, perque era un guia segur en las lluytas per la causa de la redempció del poble, y ab la séva eloqüencia persuasiva y ardent sabia mantenir en nostres cors la fé y l' entusiasme. Al revés de tants diputats que un cop rebuda l' acta no s' recordan mes del districte que representan, Baldomero Lostau ab investidura y

sens' ella estava sempre atent á las nostras necessitats y disposat á fer tot lo possible pera satisfacerlas en la mida de las sévas forsas qu' eran inagotables. Per aixó tenia aquí tants y tan bons amichs, sempre atents á las sévas ordres, y disposats á tot, tan bon punt ell hagués aixecat la veu. Davant del séu sepulcre permétem, Sr. Director, aquesta expansió de sentiment, creyent que ab ella 'm faig intérprete de la racausa que experimentan avuy á cau-a de aquesta desgracia irreparable, tots los republicans del Panadés.—P. B.

Benisanet.—L' ensotanet de aquest poble es l' inventor de unas rifas que per lo que presumo han de reportarli molt profit. Dos anys enrera va rifar lo Cor de Jesús, trayent 14 duros dels bitllets, y com ningú va presentarse á reclamá 'l premi s' ha quedat ab el Cor de Jesús y 'ls quartos. Lo día 12 del corrent va rifar la Verge del Pilar: lo quadro valía 6 duros y mitj y ell n' ha tret una vintena. Es inútil dir que aquestas rifas s' efectúan sense autorizació del govern, ni pagan á la Hisenda 'ls drets que tal vegada li corresponen. No sería mal que ja qu' ell se rifa 'ls sants, las autoritats se 'l rifessen á n' ell.

PER QUÉ NO 'S FA L' EMPRÉSTIT

—¿Hi ha permís?

—Endavant sempre.

—¿No viu en aquest palau un juheu molt sandungüero, que diuhen que te la mar de gerras farsidas d' unsas?

—¿Que vol di en Rotschild?

—Cabal.

—¿Qué se li ofereix?

—Venía perque tinch entés qu' ell fá el favor de deixar quartos als que 'n bascan.

—¿Oh, no tant!

De favors ni ha de parlarne. Lo qu' ell fará, si ve 'l cas, es deixar diners, per veure si 'n treu un rédit com cal.

—Be, aixó ja m' ho figurava....

—A més, ell no afluixa may un céntim, que no li donguin garantias triplicant el valor de lo que deia.

—¿Caramba! ¡Si que s' ho fa massa fort!...

—Es costum séva.

—Bueno, bueno; tant se val: es alló, *hay que comprimirse*....

¿No 'l podría aná á avisar y dirli que jo 'l espero?

—No n' hi ha cap necessitat: aquí 'm té, soch jo en persona.

—¿Vosté?... ¡Just!... ¡Y no atinar en una cosa tan clara!...

Aquest ayre patriarcal, aquest ventre respectable, aquest....

—Cumpliments apart, y al gra sense circumloquis.

¿Qué se li ofereix?

—Veurá.

A causa de dugas guerras que m' están aniquilant, hi gastat fins l' últim quarto, per qual motiu m' he arribat fins aquí per preguntarli si tindria la bondat de facilitar-me fondos.

—Segons y conforme. ¿Quánt li sembla que necessita?

—Jo tenia calculat uns mil milions....

—Redimontri!

Veig que en quant á demanar no te cap pel á la llengua....

—Digni, ¿será prou galán per deixármel?

—Tal vegada....

Ho hem de veure. ¿Cóm está de garantias?

—Ni una:

poch á poch he anat donant totas las que possehia.

—¿Els tabacos?

—Arrendats.

—¿Els mistos?

—Idem de tiénzo....

—¿Las aduanas?

—Ara vaig

á veure si las empenyo.

—Y donchs! ¿qué 'm podrá donar á mi, si li entrego 'ls quartos?

—¿Qué?... La paraula formal de tornals'hi.

—No me 'n fio de las paraulas: demá vosté podría olvidarsen y tot foran mals-de-cap.

Jo necessito un prenda, una penyora constant que 'm respongui del seu deute.

¿Sab que 'm podría donar? La camisa.

—¿Es impossible!

—Vaja, no sigui babau....

Donguimela.... ¿Qué li costa?

—¿No pot ser!...

—¿Per qué, veyám?

—Per...

En resúm; que l'Espanya, després de passar mitj quart tractant de conveñe al altre, confessa casi plorant que no pot dar la camisa que 'l juhen li ha demanat ... per la rahó senzillíssima de que no 'n dú fa molts anys.

C. GUMÀ.

GOVERN NACIONAL

ESPIRIN ab tota tranqüilitat, y si tenian la maleta á punt per emigrar, ja poden desarla fins á nova ordre. Los deus majors que tras cortina dirigeixen la política espanyola van reunir-se l'altre vespre pera parlar de la crítica situació qu'estém atravessant.

—Senyors—va dir un d'ells:— crech que 'ns aguantém per un fil.
—A mi 'm sembla que ja no mes ens aguantém per miracle.
—¿No troban que s'ha de fer algo per salvar á la nació?
—¿Vol dir qu'encare s'hi es á temps?
—Probém ho. Dirigimnos al país y diguémlí: «Poble espanyol: en vista de las circunstancias; en vista de la gravetat dels moments; en vista de la necessitat de juntar l'esforç de tots, proposém que la nació 's governi per ella mateixa, á qual fi aném á organitzar un govern nacional.» ¿Els sembla bé?
—Lo que 'm sembla que aixó serà 'l mateix que dir al poble: «Ahi queda eso. Si tens mals de cap, te 'ls passas, que nosaltres ens en aném á veure 'ls toros desde la barrera.»
—¿Y qué hem d'anar á la barrera ni en lloch! ¿No coneix vosté que aixó de govern nacional serà una martingala com qualsevol altra?
—¿Ah! Aixís, entesos.—
Y tan entesos van quedar y ab tanta rapidés han portat á cap els treballs preparatoris, que pot dir-se que en aquest moment no mes falta pintar el lletero: GOVERN NACIONAL. Tot lo demás de la pasteleria está completament llest y á punt de funcionar.

Lo que no se sab de cert es quinas son las personas que figurarán en la combinació. Com sol succehir en aquestes cassos, las candidaturas que circulan son varias.

N'hi ha una qu'está confeccionada d'aquesta manera:
Presidencia: Martínez Campos.
Guerra: Cardenas Monesillo.
Marina: Antoni Vico.
Estat: Romero Robledo.
Foment: Pepe el Huevero.
Gobernació: lo porter de 'n Cánovas.
Gracia y Justicia: Chueca y Valverde.
Ultramar: Un Castellano qualsevol, porque ja se sab que aquest ministeri no te cap importancia.

També 'n corra un'altra, tal volta més ben feta que aquesta.
Presidencia: Un socialista.
Guerra: Un romerista.
Marina: Un carlista.
Estat: Un zorrillista.
Foment: Un fussionista.
Gobernació: Un integrista.
Gracia y Justicia: Un possibilista.
Ultramar: Un ebanista.

En cap d'aquestes candidaturas, com ja haurán notat, hi figura ministre d'Hisenda, y es porque diu que en una nació que no te un xavo, 'l ministre d'Hisenda no s'hi necessita per res.
Pero la combinació seria, la llista que 'n podriam dir la *Ullista grossu*, es la que organisa 'l Govern nacional d'aquesta manera.

Presidencia: Castelar.
Guerra: Cánovas.
Marina: Saga ta.
Estat: Montero Rios.
Foment: López Dominguez.
Gobernació: Silvela.
Gracia y Justicia: Pidal.
Ultramar: Gamazo.

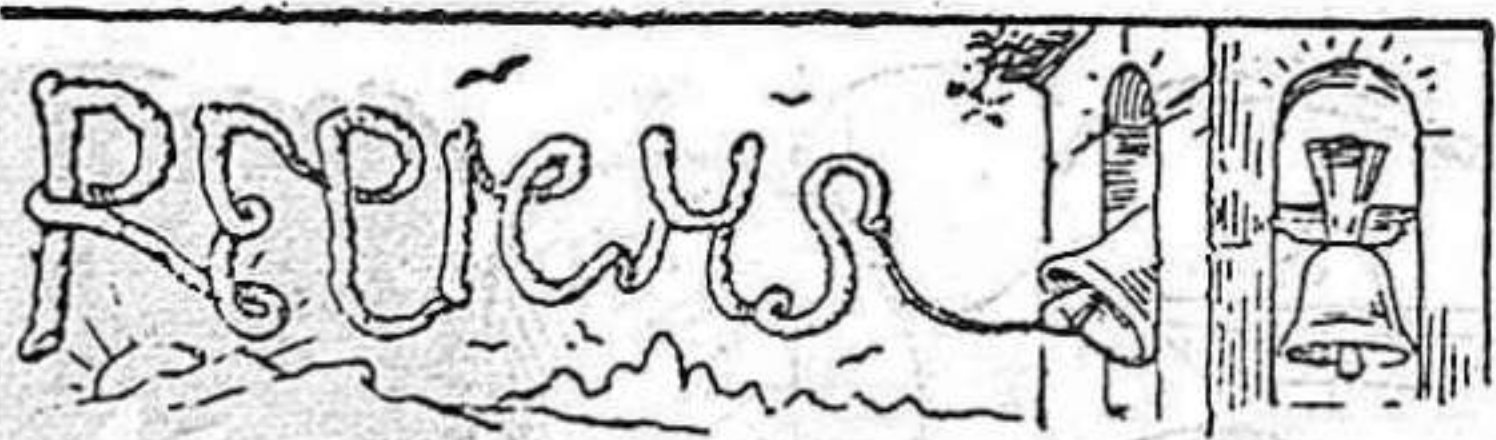
Sembla que avants de conjuntar aquesta llista va consultar-se ab don Emilio, per veure si hi tenia algo que dir, y encare que al home va complaurel molt trobar-se á la presidencia al frente de tots, segons los que presumeixen de ben enterats, va manifestar que per la seva part preferiria un ministeri format del modo següent:

Presidencia: Castelar.
Guerra: Castelar.
Marina: Castelar.
Estat: Castelar.
Foment: Castelar.
Gobernació: Castelar.
Gracia y Justicia: Castelar.
Ultramar: Castelar.
Hisenda: Castelar.

¿Hasta va posarhi ministeri de Hisenda, pel gust de poder ser ministre una vegada més!...

Aixís está l'assumptó, qual solució ha de venir de l'un moment al altre.
Vostés estiguin previnguts, y ja ho saben, res de maletas ni mundos.
En lloch d'amanir l'equipatge per fugir, val més que parin el pito per xiular.

FANTÁSTICH

LGÜ proposa que al *Princesa de Asturias* en memoria de sa miraculosa botadura se li cambi 'l nom.

Hi ha qui defensa 'l que se li posi *Bromista*; hi ha qui demana que se li posi *Guason*.

Per la meua part considerant la situació airosa en que han quedat els que havent de salvarlo 'l donavan per perdut, estimo que lo millor seria batejarlo ab un nom de sant.

Lo qu' es per mí, que li posin *Miquell*!

La Junta filibustera de Nova York ha celebrat una sessió que ha terminat com el rosari de l'aurora.

Va haverhi disputas, recriminacions, cops de puny y garrotadas. Els seus individuos van acusarse mútuament de lladres y estafas, y lo mes bonich es que durant la refregada, un mestre qu' es enginyer va perdre un anell ab un brillant y aquesta es l' hora que no l'ha vist may mes.

A jutjar per la mostra l'estrella solitaria ja ha comensat á cumplir la seva planeta. Los seus partidaris acabarán per *estrellarse*.

Granollers podrá ser calificada dintre de poch ab lo sobrenom de la vila dels ápats.

Banquet polítich dels conservadors porque guanyan las eleccions.

Y banquet polítich dels silvelistas porque las perden. De manera que 'l que no 's consola es porque no menja.

Y está bé!... Que menjin els monárquichs ara que 'ls vaga, que s'atraquin bé, que prompte se 'ls haurá acabat el bróquil.

Avuy ja s'assegura que 'l general Polavieja sustituirá al general Blanco en lo mando superior de Filipinas.

Y s' diu que 'ls frares no son agéns á la realisació de aquest cambi.

Si es aixís, ja podém dirho en castellá porque per tot arreu se 'ns entengui:

—En Filipinas lo blanco se va poniendo negro.

Va cridar moltíssim l'atenció que D. Antón no anés á l'estació á rebre á la familia real el dia de la seva arribada á Madrid.

¡Vaya un modo de dar pota!
¿Qui s'ho havia de pensá!...
No serveix per cortesá,
ni serveix per patriota!

Lo dia de Difunts han de pendre possessió del seu carrech los nous diputats provincials de Barcelona.

A pesar de no saberse qui 'ls ha elegit, se diu que 's proposan celebrar l'acte ab una castanyada, brindant á la salut—dich mal—*al etern descans* dels milers de votants invisibles que varen proporcionarlos l'acta.

Obrarán molt santament
aquests senyors:
lo gran qu' es l'agrahiment
ab sos difunts electors.

Un barco dels Estats Units ha sortit de l'Habana emportantse'n un desertor y desatenen las reclamacions de las autoritats espanyolas.

Ara no mes falta que 'l govern dongui una satisfacció al capitá de aquell barco per la molestia que se li ha causat, obligantlo á perdre 'l temps escoltannos.

Times is money—com dihent ells.
Y 'ls espanyols som molt bons pagadors y molt mal pagadors.

La botadura expontánea del *Princesa de Asturias*, es un fet que 'm fa pensar molt: ho confesso.

Perque hi ha fa temps á Espanya un'altre barco que s'troba en la mateixa situació, es á dir completament encallat, per culpa de tots: tant dels que han dirigit la construcció com dels que s'han encarréat de la maniobra del llensament, com també de molts qu' en lloch de obehir tots á una, se entretenen en dividir-se y fraccionarse, de manera que si l'un tira per la dreta, l'altre tira per l'esquerra.

¿Saben com se titula aquest barco, que per mes senyas no es de guerra, sino de pau?
La *República espanyola*.

¿Quánt temps no s'ha perdut discutint sobre si ha de tenir tal ó qual compartiments, si ha de estar dotat de

tal ó qual arboladura, si quan estigui á punt de navegar haurá de ostentar aquesta ó aquella bandera!

Y luego sobre la millor manera de llansarlo no n'hi pocas també de opinions!... Los uns qu' es precis ferlo relliscar suauement per la pendent de la legalitat: los altres qu' es necessari arrastrarlo á favor de una forsa mecánica poderosa, mal pel camí s'estrelli. El de aquí demanan que se l'apuntali: 'ls de allá que se 'l deixi lliure enterament... Aquest que se 'l subjecti ab calabrots; aquells que se 'l rodeji de flotadors... En una paraula: tots plegats no fan mes que perdre temps miserablement.

Mes jo estich que á pesar de tot el barco, qu' es molt solit, lo día ménos pensat se posará á flot expontáneament com el de Cádiz.

¿Preguntan quan succehirá aixó? Sensillament: lo primer dia que reini una forta *marejada popular*.

XARADA

Deu se 'l canem dos y tres,
per obrarlo 'l filador;
lo criat, per son senyor.
hu-tres se suposa que es:
al tercera, 'l primer mes
del any casi ningú nega;
del Tot, quan se pot se rega
y se hi beu prop ó distant,
sempre que ell hi va escampant
lo contingut que hi entrega.

J. SADURNÍ MÀS DE LOS V.

ANAGRAMA

Al istiu quan fa caló
la Montserrat va á la font
ab un total tan bufó
com la tot que porta al front.

J. XICART.

TRENCA-CLOSCAS

LA SOGRA TE 'L REUMA

Formar ab aquestes lletres lo nom de dos carrers de Barcelona.

UN VIOLÍ.

GEROGLIFICH

X X
I
3 L
I
S
L L U N A
R
I I

J. CARDÚS DE B.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

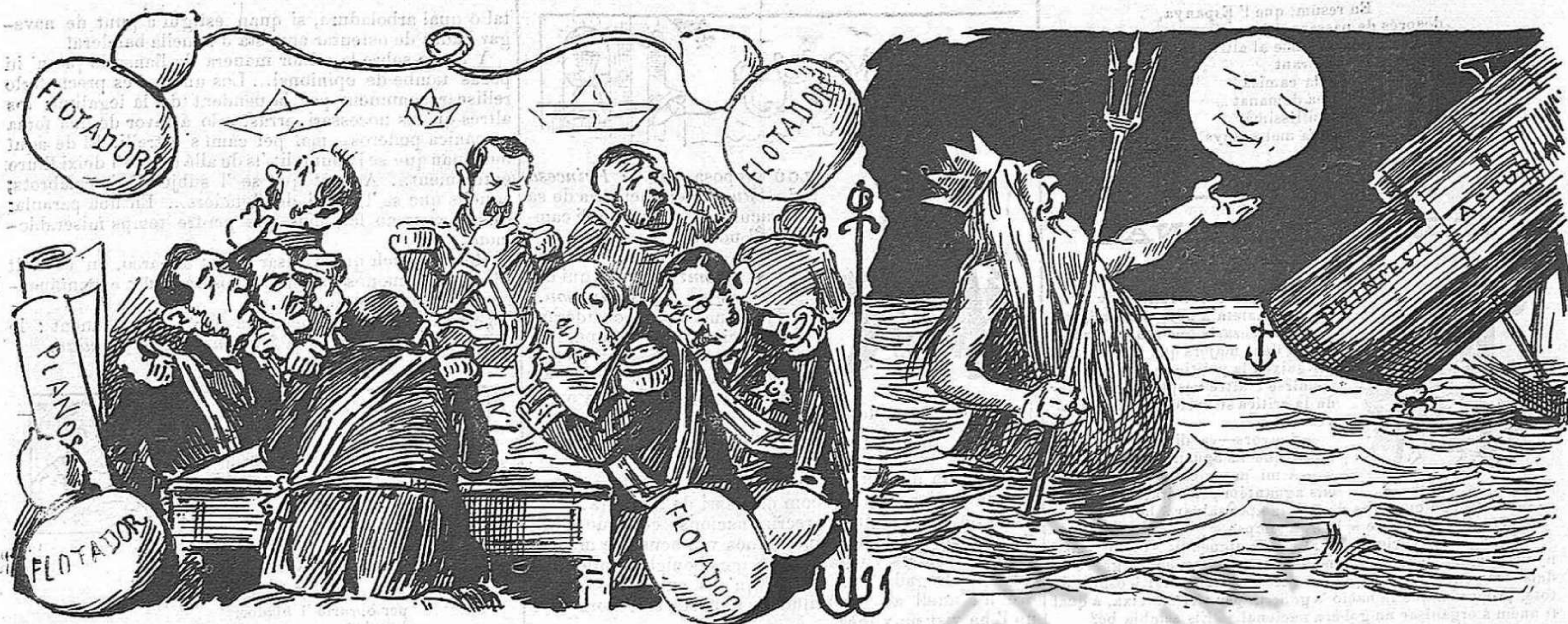
Ciudadans J. Bellalta C., J. Bartr Oli, Filicoutomistiguís, Jépet de Roda, M. Bonells, Amich dels Aucells, Ramón Boleda, Americano Pobre, Un Oloti, P. P., Llabado, J. Bernis y Prunt, Tinet de Vilafranca, Ll. Pitxot, Just Jeremias, Emiaj Anird, y P. de las Salabrugadas.—Lo que envian aquesta setmana no fa per casa.
Ciudadans M. Compte, Sanch de Cargol, Cantor de Catalunya, Dos pobres, Tap de suro vilafranqui, Met, Pepet Panxeta, J. Cardús de B., Antonet del Vendrell, Pere Misifá, Carbassa y Carbassó, E. Bosch y V., R. Pallejá Vendrell, Mariano R. y S., Xinxonet, J. Romansos, E. S. Anglada, Escolá Vilafranqui, Baldiri Bessiant, J. Robert P., Ruy y B. Elias.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá S. Bonavia: Algo s'aprofitará.—Rapevi: Idem; pero no 'l dibuix.—Baldomero Parramon: Esta molt bé.—Pepet de Vilafranca: Queda acceptada la falla: l'altra no 'ns agrada.—F. Tiana: Es fluixa y bastant incorreccia.—M. Passiello: No 'ns acaban de fé 'l pes. S. Brugués: Las garrotadas de cego son donadas á la rima. ¿Hont s' es vist fer consonar pluma y lluna?—Carriquiri: La composició per estar bé necessitaria una mica de llima.—S. Alsina: Hem regirat las carteras y no hem trobat á la *Geperuda*. Cregui que 'ns sab molt greu.—C. B. Narbert: L'article ofereix poch interes. ¿Per qué no envia un treball que tingui mes punta com el de l'any passat?—Lluís G. Salvador: Mirarem de aprofitarlo.—Chelio: Es molt incorreccia.—Anton de Castella: La composició adoleix de ripsosa.—J. Staransa: La xarada molt bé; lo altra no tant.—Timbaler del Noya: La paraula dol en catalá no vol dir *desafío* apart de aixó l'assumptó de la composició es molt manosejat.—E. Banús Portaceli: Del mateix defecte adoleix lo seu sonet.—S. C. (mer): Es necessari qu' l'autenticitat de la seva firma vinga afansada pel corresponçal o per persona coneguda de nosaltres.—F. O. (Prenia): L'atropello de que sigueren objecte es mes propi per ser denunciat á las autoritats que per ocupar l'atenció de un periodich.—P. Roig Fontrodona: si la poesia es de vosté, vosté es un gran poeta. ¿Ha publicat algo en altre puesto? Passins ho saber, puig no compremem que un escriptor desconegut s'inauguri ab tanta brillantés.—A. del Singlot: Está bé.—Arrossaire Vilafranqui: Aquestes composicions de rima forsada regularment no 'ns satisfan.—A. Priu: Es fluix.—J. Carasso: Aprofitarem lo que 'ns envia.—I. C. (Monistrol): De manera que vosté 's dedica á treure dimonis del cos y vol que li fem la propaganda? S'ha equivocat de porta. Vegi á demanarho al bisbe.—Virgili de Alacseal: Estan bé y las publicarem.—E. Costa: Las composicions careixen de novetat.—E. Ameller: L'article va bastant bé.—A. Iscla C.: Los ninots no van, y en quant als versos tampoch ens fan felissos.

ANTONI LOPEZ, editor.—*Rumbra del Mitj*, 20

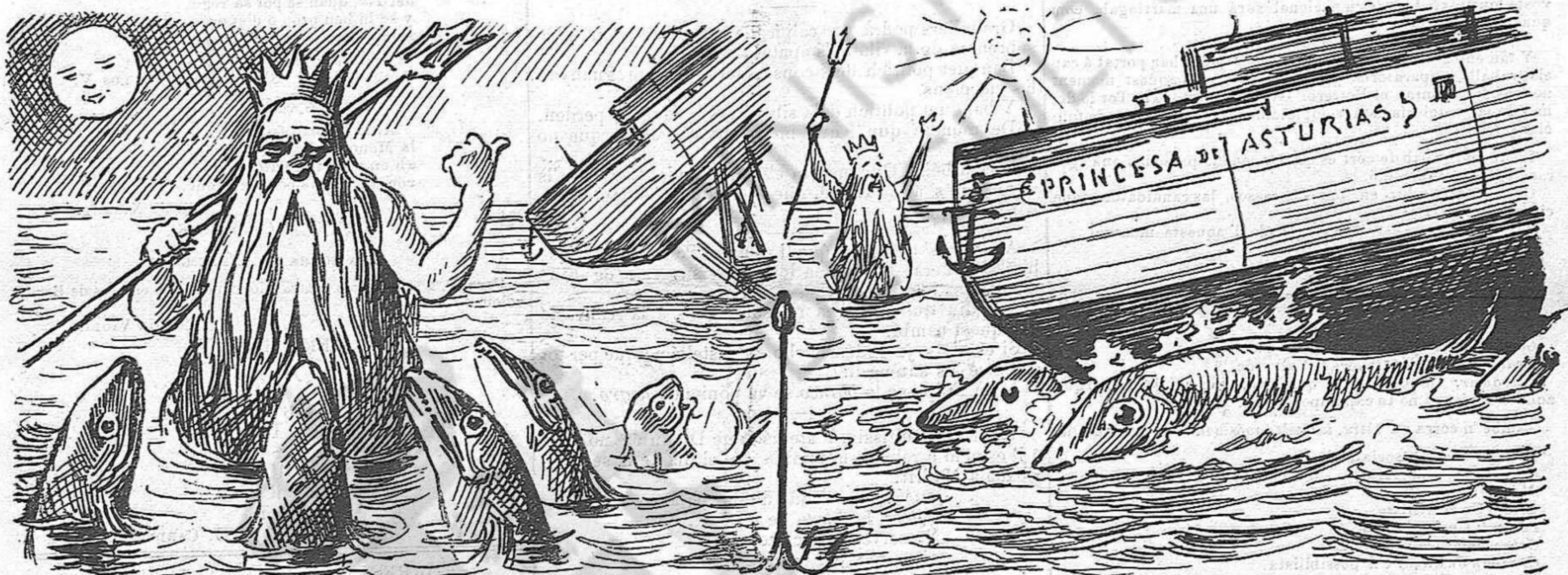
A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

UNA BOTADURA NATURAL Ó LA SABIDURÍA DEL MAR—SAINETE HISTÓRICH-MITOLÓGICH.

Los cap-padres de la Marina rumian la mostra y s' estovon el cervell sense trobar medi de desenca-llar el barco.

Quan vels'hi aquí que una nit el deu Neptuno, compadescut del- espanyols, de- mana quart-y-ajuda á la Lluna, per treure de pena al cruser y als marinos.

Una vegada convingut que la Lluna donará una xuclada, provocant una mareya extraordi- naria, Neptuno crida á quatre llusos y 'ls compromet á ajudar en la maniobra ab totes las se- vas forsas.

Y lo que no van saber fer els sabís ho varen fer l' aygua del mar y quatre llusos.

Los quals, verificat lo salvament, varen deixar ab la boca oberta y un pam de nas als cap-padres de la Marina.

Y ara si 'l govern fos agrahit, concediria una creu pensionada á la Lluna, y á Neptuno la del mérit naval.